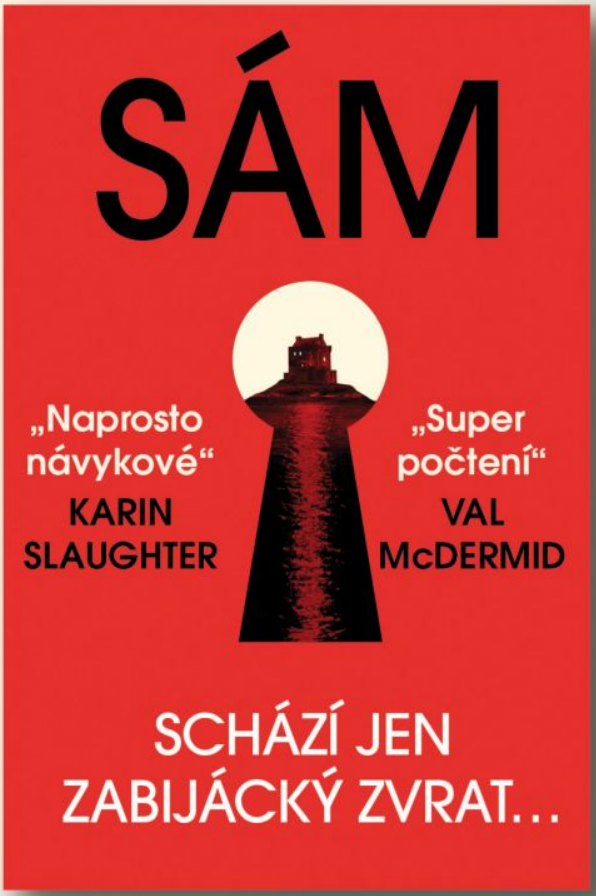
KONEC SE PÍŠE SÁM

„Připomene vám Agathu Christie, a to v nejlepším smyslu slova.“
STEPHEN KING

EVELYN CLARKE

Konec se píše sám

Konec se píše sám

Evelyn Clarke

slovart

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, místa a události, které se v ní vyskytují, buď vznikly v autorčině představivosti, nebo jsou zde užívány pouze pro beletristické účely a neměly by být chápány jako skutečné. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy, organizacemi nebo žijícími či zemřelými osobami je čistě náhodná.
Všechna práva autorů, přispěvatelů a vydavatelů této publikace zůstávají vyhrazena. Zároveň je výslovně zakázáno jakékoli nepovolené využití této publikace pro účely trénování technologií umělé inteligence (AI).

Text © Cat Clarke and Victoria Schwab, 2026
Photo of the authors © Jenna Maurice
Jacket design by Will Staehle
Jacket photograph © berni0004/Shutterstock
Translation © Barbara Hajná, 2026
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2026
All rights reserved

Konec se píše sám
Z anglického originálu *The Ending Writes Itself*,
vydaného v roce 2026 nakladatelstvím HarperCollins Publishers,
přeložila Barbara Hajná
Redigovala Iveta Poláčková
Korektury Jana Kunová
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9 – Čakovice, v roce 2026
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-1351-9
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz
info@slovart.cz

Věnováno všem spisovatelům, každému z vás.

(Až na toho jednoho hajzla, však ty víš, o koho jde.)

Ať už se na spisovatelskou dráhu teprve vydáváte,
nebo už jste po ní urazili pěkný kus cesty,
nevzdávejte to, pište dál.

Svět vaši práci potřebuje.

(Až na výše zmíněného hajzla, ty toho klidně
kdykoli nech.)

Ten, kdo drží v ruce pero, říká pravdu.

– *Arthur Fletch*

Bylo nebylo

Displej vyplňuje fotka spisovatele.

Světově proslulý Arthur Fletch sedí v pracovně, která vypadá větší než Catin byt. Obklopují ho stovky jeho knih, jeho jméno září na každém z jejich hřbetů, jako by ho sborem skandovaly. Stadion plný fanoušků.

Tenhle jeho portrét vyšel loni v jednom z desítek článků, které se vyrojily, jakmile bylo oznámeno chystané vydání pátého a závěrečného dílu petrarkovské série.

Ve světě beletrie jde o svatý grál.

Dlouho očekávané finále a podle tohohle rozhovoru zároveň i poslední kniha, kterou kdy Arthur Fletch napíše.

Cate sjíždí po textu dolů, přeskakuje novinářskou chválu, řeči o tvůrčím géniovi, výčet jeho úspěchů, které začaly s knihami o Ashboltovi ještě dřív, než se ona sama narodila. A pak přišly filmy. Televizní adaptace. Jeden triumf za druhým. Padesát milionů prodaných knih, což v některých zemích překonalo i prodej výtisků Bible.

A teď – tohle.

Nejočekávanější kniha všech dob. Je to až k neuvěření. Ačkoli, na druhou stranu, možná ani ne. Každý, koho Cate zná, přečetl aspoň jednu jeho knihu. Kupodivu dokonce i její spolubydlící, kterou Cate nikdy neviděla přelouskat nic delšího než pár odstavečků na nějakém blogu.

Dál přejíždí po textu, po těch částech, které už umí nazpaměť. Jak Arthur Fletch začal od nuly. Jak si budoval fanouškovskou základnu, slovo za slovem, knihu za knihou. Jak se čím dál víc straní společnosti a jen tu a tam pořádá na skotském ostrově Skelbrae setkání v literárním salonu.

Pozastaví se u fotek.

Arthur Fletch hledí z útesů do dálky, bílé vlasy má ve větru rozevláté, ruku přikládá ke krempě červeného širáku.

Sedí v křesle s vysokým zadním opěradlem, na klíně má zápisník v kožených deskách a u rtů si přidržuje pero.

Stojí ve dveřích svého domu – což je prakticky *hrad* – s jednou paží vztaženou v gestu, které by mohlo vyjadřovat jak uvítání, tak i rozloučení.

Na každé fotce má tentýž záhadný výraz. Ústa lehce zkřivená doprava. Není to tak úplně úsměv – muže nikdy nikdo nevybízí, aby se usmáli –, ale jako by něco tajil.

A pak, už ke konci rozhovoru, dorazí Cate k té části, která se jí líbí nejvíc.

Části, kde Arthur Fletch mluví o tom, jak utratil polovinu svého jmění za knihu vyrobenou z *pravého* zlata.

Když to četla poprvé, nemohla tomu uvěřit.

A nejspíš to taky není pravda.

Cate si ale přeje, aby byla.

Podle autora rozhovoru se spisovateli při zmínce o té knize zajiskří v očích. Což by mohlo znamenat, že pěkně kecá. Anebo že je to naprostá pravda.

A za co jiného by taky Arthur Fletch utrácel?

Vznešené sídlo už má.

I vlastní ostrov.

Zatímco Cate Newhouseová si jen tak tak může dovolit nové spodní prádlo.

Cate Newhouseová si v kavárně o dva domy dál bere každou šichtu, kterou jí dají, a momentálně přežívá na dietě sestávající z včerejšího pečiva a nakradeného čaje.

Cate Newhouseová zrovna dostala po dvouletém vztahu kopačky od přítelkyně a musela se přestěhovat do hnusného bytu s dalšími obyvateli, do bytu přímo nad řeznictvím, takže sem za horkých dní stoupá odporný puch, a stěny jsou tady příliš tenké a její spolubydlící spolu neustále šukají nebo se hádají a každou chvilku dojde toaletní papír, protože jediný, kdo ho kupuje, je ona.

Cate Newhouseové by vážně přišlo vhod, kdyby si mohla chvilku vydechnout.

A nejšílenější na tom je –

Že možná bude moct.

Cate zavře článek a vrátí se do schránky. K mailu úplně nahoře, který jí přeposlala její literární agentka – uznávaná a obávaná Eleanor Vandenbergová. Která shodou okolností zastupuje taky jedinečného Arthura Fletche. Z čehož je Cate pořád úplně vedle.

Když se jí dnes dopoledne ve schránce objevilo agentčino jméno, zadoufala, že pro ni má nějakou novinku.

Že jí Eleanor hlásí, že její kniha je zralá na to, aby ji začala nabízet nakladatelům. Nebo že už ji kdovíjak prodala. Když se na to Cate naposledy dotazovala, Eleanor jako by ji obrazně zlehka poplácala po rameni a opáčila: „Brzy."

Brzy – jen málokteré slovo dokáže tak naštvat.

Jenže v tomhle mailu se psalo něco úplně jiného.

> Cate,
> Vy v sobě máte tak obrovský potenciál.
> Je na čase, aby to viděli i ostatní.
> Udělejte nám oběma laskavost a přijměte to.
> Eleanor

K tomu byla přiložená zpráva od samotného Arthura Fletche.

Cate ji znovu otevře, jen aby se ujistila, že je opravdová.

A je.

Není to jen zpráva, ale *pozvánka*, která právě *jí* nabízí účast na jednom z jeho exkluzivních a proslavených literárních salonů.

Na jeho soukromém ostrově Skelbrae.

Ve Skotsku.

Za necelé tři týdny.

Když si to Cate už posté čte, koleno jí začne poskakovat. Znovu ji zaplavuje nadšení. A hned po něm se dostavuje děs.

Strach, že Arthur Fletch – a kdokoli z jeho hostů – vrhne jediný pohled na Cate Newhouseovou, které je dvaadvacet let a nějaká asistentka Eleanor Vandenbergové ji zrovna vyhrabala z kupy nevyžádaných rukopisů, a rázem bude *jasné*, že tam nemá co dělat.

Cate se předkloní a položí si hlavu na kolena. A ze všech sil si připomíná, co jí Eleanor řekla, když spolu podepisovaly smlouvu.

„Máte vzácný talent, slečno Newhouseová. Myslím, že s trochou práce by se z vás mohl stát nový Arthur Fletch."

Cate zvedne hlavu z kolenou, zhluboka se nadechne, otevře svou rozepsanou odpověď, smaže odstavec o tom, jaká je to pro ni pocta a jak si něco takového ani nezaslouží a že nejspíš došlo k nějakému omylu. Místo toho vyťuká jen pár slůvek.

> To si nenechám ujít!
> Díky,
> Cate

Prudce vydechne a klikne na ODESLAT.

Na dveře záchodu zabuší něčí pěst a Cate křikne, že za minutu bude hotová. Jako by jí po málem půlhodinovém sezení na míse nohy úplně nezdřevěněly.

Odloží mobil na umyvadlo a chystá se utřít, když tu zjistí –

No jasně.

Žádný toaletní papír tu není, kurva drát.

PRVNÍ ČÁST

Hráči

Autoři thrillerů

Loď poskakuje po hladině jako šikovně hozený kamínek.

Sienna se lokty opře o zábradlí a přimhouřenýma očima se zadívá do dálky.

Podle jejího názoru by tři dopravní prostředky neměla vyžadovat *žádná* cesta, ale právě takhle to dopadlo: už mají za sebou noční let (ještě ke všemu s přestupem), tříhodinovou jízdu autem a půlhodinu na moři, přičemž kvůli mlze nemají cíl stále ani na dohled.

Loď se zhoupne na vlně, Malcolm kdesi za Siennինými zády zasténá a začne zvracet do vody. Zní to odporně, jako by se jen s trochou námahy navíc dokázal doslova obrátit naruby.

Sienna zvedne bradu a dovolí vlhkému vzduchu, aby jí orosil unavenou tvář.

Na motorovém člunu byla naposledy o jarních prázdninách v prváku. Živě si vzpomíná, jak stála na přídi s rozpaženýma rukama a s tehdejším přítelem Brodym přehrávala svou oblíbenou scénu z *Titaniku*, což bylo skvělé, dokud Brody nezkazil atmosféru tím, že jí strčil ruku do kalhot.

Dneska díkybohu k ničemu podobnému nedojde. Malcolmovy ruce mají dost práce s křečovitým svíráním zábradlí, zatímco jeho žaludek opouští zbytek snídaně.

Abychom Malcolmovi nekřivdili – ne že by tedy Sienna zrovna teď kdovíjak toužila mu neukřivdit –, Severní moře je *mnohem* drsnější než Mexický záliv.

Ve Skotsku dosud strávila přibližně čtyři hodiny a její první dojmy zatím sestávají z šedi, větru a takového toho lezavého chladu, který jí škube oblečením zhruba stejně taktně, jako to před těmi dávnými lety dělal Brody.

Zato Malcolm vystoupil z letadla, nadechl se, vzápětí ze sebe vydal podivný řev, seběhl po schůdcích, klesl na zem a políbil asfalt. Úplně jako papež.

„Loď poskakuje po hladině jako šikovně hozený kamínek."

Sienna si ta slova v duchu opakuje a jejich kombinace se jí zamlouvá. Popisy jí odjakživa jdou. Popisy a zápletky. A tempo. Takže se ovšem nabízí otázka, čím vlastně přispívá *Malcolm*. Možná tu a tam nějakou vtipnou hláškou do dialogu. Občas dějovým zvratem. Jenže Sienna ví, jak zní skutečná odpověď.

Samozřejmě že to ví.

Jestliže je ona mozek za jménem Penn Stonely, on je jeho tváří.

Ne že by snad Siennu někdo pokládal za nepřitažlivou, ale na zadní straně obálek jejich knih se vždycky objevuje Malcolmova fotka, která splňuje to, co veřejnost od autorů thrillerů očekává. Vyváženou směs vážnosti, záhadnosti a šarmu.

Malcolm má nad lidmi odjakživa určitou moc – i nad ní samotnou. Dřív stačilo, aby na ni těma temnýma očima, zasazenýma hluboko pod obočím, jen pohlédl, a už se zachvěla. Ten jeho hlas, jako mačkaný samet, heboučký, dokud se o růžek některého slova nezadrhne a nevykoukne z něj drsný skotský přízvuk. Přízvuk, který během tříhodinové jízdy na sever stále sílil, jak se Malcolm rozněžňoval pomyšlením, že se vrací tam, kam patří. Do *staré vlasti*.

Jako by mu se po ní den co den stýskalo.

Jako by se celé své domoviny před patnácti lety nezřekl, když došlo k tomu incidentu v Edinburghu.

Celou dobu, co se znají, se Sienna snažila Malcolma přesvědčit, aby překonal svou pýchu a vzal ji do Skotska, pořád marně,

a pak přijde jediný mail od Arthura Fletche a už jsou tady. Při prvním pohledu na keříky vřesu a hlodáše Malcolm zřejmě minulost hodil za hlavu a začal se rozplývat nad kopci, údolími a každičkým exemplářem skotského náhorního skotu.

Tyhle krávy plemene highland s majestátními rohy a zacuchanou, narudle hnědou srstí byly ve skutečnosti tak rozkošné, až to bolelo, pokušení vyfotit si je však Sienna odolala. Neměla zapotřebí Malcolma ještě povzbuzovat.

„Skelbrae před námi!" vyštěkne kapitán. Jeho hlas zazní ve větru zároveň tlumeně i ostře, spíš je to zasyčení než zakrákání, jako když studená voda dopadne na žhavé uhlíky.

Další dobrá věta.

Sienna vytáhne mobil, otevře poznámky, aby si tu větu zapsala (její zápisník se skrývá někde v tašce, ale to je v pohodě, v telefonu má rozepsaný soubor, kam si ukládá různé myšlenky a obraty, které pak může použít při práci – ačkoli Malcolma nechává žít v domnění, že k ní tyhle nápady přicházejí, kdykoli si usmyslí), a zrovna v ten okamžik se slunce rozhodne proniknout mraky a ozářit ostrov, který se nachází před nimi.

Z vln s bílými chocholkami vystupuje rozeklaná skála porostlá mechem. Na první pohled připomíná potápějící se loď, která jedním bokem narazila do útesu, takže ten druhý klouže pod hladinu.

Na samém vršku nejistě balancuje tmavý kamenný dům – ne, *dům* je slabé slovo, spíš pevnost, sídlo, miniaturní *hrad*. Stojí tak blízko okraje útesu, až se zdá, že by ho silný poryv větru dokázal srazit do zpěněné vody.

„Viděla jsi už někdy v životě takovou nádheru?"

S manželovými slovy k ní zavane i puch zvratků. Sienna se zašklebí.

„Rozhodně to působí dramaticky," odpoví. „Ale kdo by tam chtěl *bydlet*?"

Pochopitelně Arthur Fletch.

Arthur Fletch, který si koupil nejen tenhle dům, ale také celý ostrov, na němž budova stojí, pojmenoval ji Dům, který postavila Petrarca a zase jednou tak dokázal, že jen máloco je tak bezbřehé jako mužské ego. Zvlášť vzhledem k faktu, že tenhle dům zjevně existuje už pár set let.

Malcolm ji obejme kolem ramen.

„No tak, přiznej to," usměje se na ni přidrzle. „Aspoň malinko se těšíš."

Sienna právě teď vnímá spoustu pocitů, ale že by se kdovíjak těšila, to se tedy říct nedá.

Je unavená z letadla, z auta a z lodi a taky proto, že dvě noci před odjezdem vůbec nemohla spát.

Je nervózní, a to z celého tohohle víkendu, i když Malcolmovi by to nikdy nepřiznala.

Dělá si starosti o svého psa – Edgar je skutečně odjakživa *její* pes, ne jejich, ačkoli Malcolm si prosadil, že ho pojmenuje –, stařičkou čivavu, která za poslední rok utekla hrobníkovi z lopaty hned čtyřikrát a je dost pravděpodobné, že tenhle svět naschvál opustí zrovna teď, když je Sienna pryč.

A kdesi pod všemi těmi převažujícími pocity se nachází nejen hlad, žízeň a nevolnost, zjevně zdaleka ne tak silná jako ta Malcolmova, ale ano, aspoň trošičku se Sienna samozřejmě taky těší.

„Sisi," zamumlá Malcolm přezdívku, kterou Sienna nesnáší. „*Jsme* dohodnutý, že jo?"

Sienna se mu v náruči otočí, vzhlédne a upřeně se zadívá na muže, za něhož je už třináct let provdaná.

Jak se mu šedé vlasy kroutí na spáncích a přímo volají po sestřihu. Malcolm ho ale odmítá a tvrdí, že s delšími vlasy vypadá o deset let mladší. K vzteku je, že má pravdu. *Jeho* vrásek u očí si nikdo nevšímá, ani lehkého ochabnutí kůže pod *jeho* bradou. Nikdo zřejmě taky nebere na vědomí, že Malcolmovy zuby jsou křivé a mají několik různých odstínů zašlé bílé.

K smrti rád flirtuje, tak je to s ním odjakživa. Na literárních festivalech a konferencích Sienna už mockrát viděla, jak se mu nabízejí ženy a tu a tam i muži, i když ona stojí hned vedle něj. Jeho spoluautorka. Jeho manželka. Nikdy jí to nijak zvlášť nevadilo, občas ji to popravdě řečeno dokonce tak trochu těšilo, protože věděla, že Malcolm přes všechno to koketování patří k ní.

Když mu neodpovídá, hlas mu klesne až do chrapotu. „*Slíbila* jsi mi to."

Což je pravda. Vážně mu to slíbila. Nebo přinejmenším souhlasila.

A už teď toho začíná litovat.

„Mhm," odvětí. Přiměje se k uzounkému úsměvu se sevřenými rty a v duchu si přitom prochází jeden z mnoha seznamů, které má uložené v mysli. Tenhle se nazývá *Způsoby, jakými se lze zbavit mrtvoly*.

Uklidňuje ji to mnohem víc, než by kdy dokázala meditace.

Jejich plavidlo se rychle přibližuje k ostrovu, Malcolm ji tiskne k sobě, přičemž si začíná pobrukovat skotskou písničku, a Sienna nikoli poprvé uvažuje, jestli by dokázala spáchat vraždu.

• • •

Sienna se k němu otočí zády.

Malcolm pocítí záblesk podráždění – Sienna dobře ví, jak moc on tohle nesnáší –, ale pak jeho žena ukáže na jakousi postavu stojící na útesu.

„To je on?"

Malcolm ve snaze rozeznat toho člověka přimhouří oči. Ví, že teď po padesátce už potřebuje brýle, jenže mu to připadá jako takový projev slabosti, jako by se podřizoval běhu času, a tenhle závod Malcolm nehodlá vzdát bez boje. Pojmy jako *pohledný* nemá v úmyslu vyměnit za výrazy typu *důstojný*.

Pozná, že ten muž má na sobě dlouhý kabát a na hlavě červený širák, který si jednou rukou přidržuje, aby mu ho vítr nestrhl.

Na takovou dálku těžko říct, ale zase kdo jiný by to mohl být?

„Jo," odpoví, „to bude Arty."

Kapitán vede loď k přístavnímu molu a Malcolm muži na útesu zamává, ten mu to ale neoplatí; jen se otočí a odšourá se zpátky do domu.

„Hmm, asi nás neviděl." Malcolm nechá ruku klesnout a do hrdla se mu jako žluč nahrne nový nával nervozity, úzkosti, která v něm zvolna narůstá už od chvíle, kdy jejich letadlo odstartovalo z letiště JFK.

Tenhle návrat v něm vyvolává neurčitý děs. Ne že by to snad před Siennou někdy přiznal.

Při jízdě autem, zatímco se za okny míhaly povědomé zelené a šedé odstíny skotské krajiny a Sisi nadšeně výskala nad dlouhosrstými krávami, si Malcolm v hlavě pořád dokola přehrával incident, kvůli kterému odsud před všemi těmi roky zmizel. Začalo to láhví whisky značky Macallan, propašovanou do spisovatelského stanu na edinburském mezinárodním knižním festivalu, potom kdovíjak došlo k opilecké výměně urážek s jistým držitelem Bookerovy ceny, což vedlo k tomu, že Malcolm řečeného držitele Bookerovy ceny praštil, vzápětí ho jeden básník s titulem poeta laureatus vyvlekl ze stanu a následně Malcolm obdržel trvalý zákaz účasti na festivalu. Doživotní.

Byl to tenkrát strašlivě trapný závěr hrozného týdne – na jeho projev se dostavila jen hrstka lidí, přečetl si posměšný komentář o stavu skotské beletrie, jeho pýcha utrpěla vážnou újmu a jeho reputace byla v troskách.

Ale teď už je na čase hodit celou tu záležitost za hlavu.

Jít dál. Jít *vpřed*.

A nedokáže si představit, jak lépe by mohl tuhle starou kapitolu uzavřít a začít novou než ve společnosti Arthura Fletche.

Muže proslulého z nejednoho důvodu.

Konec ukázky